Jāņa Eglīša Preiļu Valsts ģimnāzijas
rīkotā
Zvaigznes dienai veltītā
zīmējumu un jaunrades darbu
konkursa

"Zvaigžņu Spaiti Preiļās"

2026

Labs darbs divus mūžus dzīvo
Lobs dorbs divejus myužus dzeivoj

DARBU KOPKRĀJUMS

SADARBĪBĀ AR APGĀDU "ZVAIGZNE ABC"

Konkursa dalībnieki: **Aglonas** Katoļu ģimnāzija, **Daugavpils** Centra vidusskola, **Daugavpils** Draudzīgā aicinājuma vidusskola, **Daugavpils** Saskaņas pamatskola, **Daugavpils** Valsts ģimnāzija, J.Eglīša **Preiļu** Valsts ģimnāzija, **Preiļu** 1.pamatskola, **Rēzeknes** 5. Pamatskola, **Rēzeknes** Valsts poļu ģimnāzija, **Rikavas** jauno literātu kopa "Dzejas garša", **Rīgas** Valsts tehnikums.

Pedagogi, kas virzījuši jauniešus vairot skaisto radošās izpausmēs: Žanete Beča, Iveta Dimzule, Ingrīda Kondratjeva, Alla Laizāne, Rita Lazda, Ineta Melne, Viktorija Petkune, Anita Placinska, Olga Rakele, Anna Šmite, Jekaterīna Šnaidere, Anita Vaivode, Ruta Vjakse.

Paldies!

Krājums tapis sadarbībā ar apgādu "Zvaigzne ABC" (Preiļi),

Latgaliešu Kultūras biedrību (vad. I.Šuplinska),

Rīgas Tehniskās universitātes Rēzeknes Tehnoloģiju akadēmiju,

Daugavpils Universitāti,

laikrakstu "Vietējā Latgales Avīze"

Krājuma veidotāja un literārā redaktore, maketētāja – Diāna Bravacka,
J.Eglīša Preiļu Valsts ģimnāzijas skolotāja

Izdevējs - J.Eglīša Preiļu Valsts ģimnāzija

~ 2026 ~

Latgales keramika un māksla. ANETE ŪZULE, 3.KLASE, RĒZEKNES VALSTS POĻU ĢIMNĀZIJA

Latgales keramika – P.Gailums. POLINA TKAČENKO, 3.KLASE, RĒZEKNES VALSTS POĻU ĢIMNĀZIJA

Muna dzeive

(Rozālija Tabine)

Lobs dorbs divejus myužus dzeivoj,
Lai byutu taipat kai agruok.
Vysim pruotā laime,
Lai palīk myužeigi.

Lobi dorbi vīnmār atsaolgojās
Ar paleidzeibu nu citim.
Pļavā "Lauku zīdi" zīd,
"Dīva duorza pučeites".

Vīnmār beju laimeiga,
Sirds dziļumūs kaut bādas.
Zynuoju, ka vīna napalikšu,
Bet vīnmār byušu ar Dīvu.

Annika Leonoviča, Aglonas Katoļu ģimnāzijas 6. klase

A.Rezevskas dziesma "Taureņu vasaras". *ALISE TRIMAILOVA, 3.KLASE, DAUGAVPILS CENTRA VIDUSSKOLA*

B.Kercerdorfere “WhatsApp meitenes 2. Vienmēr tiešsaistē”.
KIRA REIMERIS, 3.KLASE, DAUGAVPILS CENTRA VIDUSSKOLA

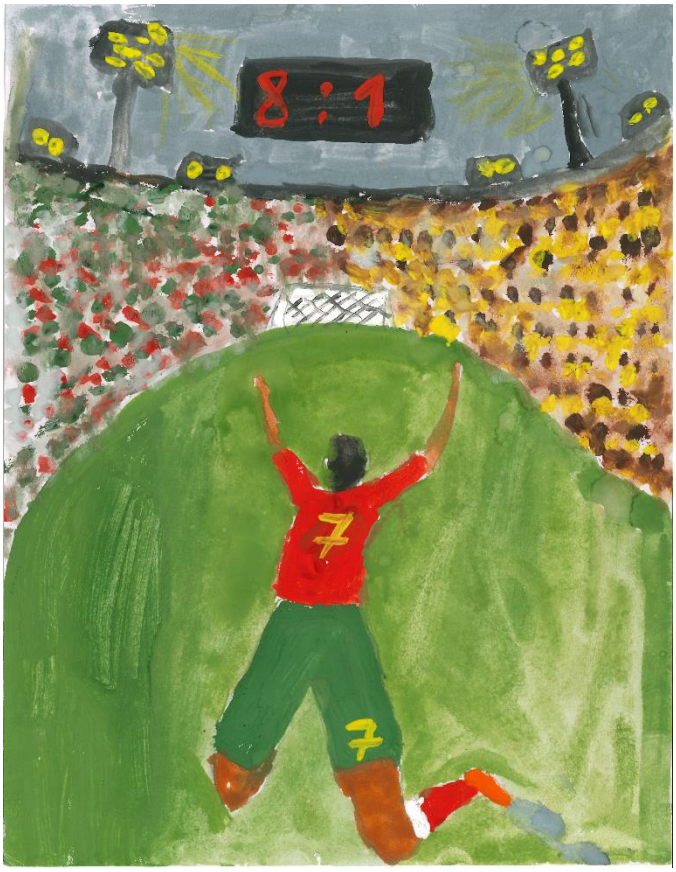

Igors Gurfinkels “Krištianu Ronaldu”.
KIRILS ŠAUMANS, 3.KLASE, DAUGAVPILS CENTRA VIDUSSKOLA

Cylvākbārns

(Veļteits Boņukam nu J. Klīdzieja romāna "Cylvāka bārns")

Tu esi pīdzimis
Šai breineigajā zemē,
Cylvākbārn!
Tev īdūts ir vyss-
Saule, gaisma, syltums,
Mozais cylvākbārn!
Tu vari prīcuotīs,
Tāvs i muote tev blokus,
Mozais cylvākbārn!
Te uzjimts tys stuosts,
Kur tik daudz nu Latgolys,
Mozais cylvākbārn!
Tev Dīveņš stuov kluot,
Lai izaugtu styprs i gudrs,
Mozais cylvākbārn!
Jem, naatsasoki,
Pīpildi sovus sapņus,
Mozais cylvākbārn!

Elīna Butāne,
Preiļu 1.pamatškolys
6.b klase

Neiespējamais ir iespējams

(Markus Martinkus)

Katrs no mums šajā dzīvē ir citāds. Atšķirīgi ir ne tikai mērķi, vēlmes, ādas krāsa, bet dažreiz arī mūsu fiziskās iespējas. Un tad ir jāpieņem lēmums - pārvarēt vai padoties grūtību priekšā. Katrs sevis pārvarēšanas stāsts liek padomāt: ”Vai es tā varētu?”

Tādēļ es stāstīšu par cilvēku, kurš prot izcīnīt grūtākās dzīves uzvaras, nesalūzt, lai gan ne vienmēr viņam klājies viegli.

Tas ir mans brālēns Markuss Martinkus, viņam ir 20 gadi, šobrīd mācās Rīgā par juristu. Viņš vienmēr visiem izpalīdz, izstaro gaišumu, ir labsirdīgs, mīļš.

Markuss ir pārvarējis neiespējamo. Viņš nāca pasaulē ar iedzimtu slimību, ārstu diagnoze nebija iepriecinoša - viņš ar laiku nevarēs staigāt.

Bet Markuss bija apņēmības pilns, viņš darīja visu iespējamo. Konsultējās ar ārstiem, fizioterapeitiem, protams, ņēma vērā ieteikumus - vingroja, stiepās. Šobrīd nezinātājs viņa gaitu nevarētu atšķirt no vesela cilvēka gaitas. Mēs ikdienā pat neaizdomājamies par šo privilēģiju - staigāt, kuru Markuss izcīnīja sūrā darbā.

Šogad viņš noskrēja maratonu - 42 kilometru garu distanci. Apbrīnojami! Pat veseli cilvēki neriskē darīt kaut ko tādu, bet Markusam viss neiespējamais ir iespējams.

Kad es slinkoju vai man negribas pildīt mājasdarbus, iedomājos par brālēnu. Pati sev tad domās saku :”Kāpēc es nevaru izdarīt tik vieglas lietas, ja Markuss varēja pārvarēt sāpes, grūtības?” Viņa piemērs man vienmēr liek saņemties. Ceļos un daru – tik vienkārši! Zinu, ka Markuss šobrīd smaida. Es arī.

Es lepojos, ka man ir tāds brālēns. Pateicoties viņam, zinu - viss neiespējamais ir iespējams.

Jasmīna Marta Logina, Preiļu 1.pamatskolas 6.c klase

A.de Sent-Ekziperī “Mazais princis”.

KAROLINA ANHIELINA KORŽENKO, 3.KLASE, DAUGAVPILS CENTRA VIDUSSKOLA

L.t.dz. “Aijā, žūžū, lāča bērni”. AGATA MARIJANOVA, 3.KLASE, DAUGAVPILS CENTRA VIDUSSKOLA

Mans spēka koks

(Šņepstu ģimene)

Ģimene ir mana lielākā vērtība un iedvesmas avots ikdienā. Katrs tās loceklis man māca kaut ko vērtīgu: mīlestību, cieņu, neatlaidību. Mēs neesam perfekti, bet tieši tas padara mūs īpašus. Manuprāt, ģimene ir kā koks, tā saknes ir mīlestība, bet zari - cilvēki, kas aug kopā, bet katrs savā virzienā. Manas ģimenes kokam ir seši zari. Katrs no tiem ir īpašs, un visi kopā tie veido vienotu, stipru koku.

Pirmais zars ir mani vecāki, kas vienmēr atbalsta mūs, bērnus, un rada drošības sajūtu. Viņu mīlestība un gudrība ir pamats mūsu izaugsmei. Viņi māca, ka vissvarīgākais ir sapratne, pacietība un atbalsts. Viņi nekad nepadodas un mēģina darīt visu mūsu ģimenes labā.

Mamma ir ģimenes sirds. Viņa vienmēr atrod laiku ikvienam no mums, spēj uzklausīt un iedrošināt. Viņas siltums un sapratne palīdz pārvarēt grūtības. Viņa ir mūsu koka maigais zars. Mamma man ir iemācījusi, cik svarīgi ir būt laipnai un palīdzēt citiem. Viņas labsirdība mani iedvesmo kļūt par labāku cilvēku.

Tētis man ir iemācījis, ka dzīvē nekas nenāk viegli un ka panākumi ir atkarīgi no darba un pacietības, viņš ir mūsu stiprais zars. Kad redzu, cik viņš ir neatlaidīgs, man rodas vēlme arī pašai censties vairāk.

Otrais drošības zars ir mani vecvecāki. Viņi ir mūsu ģimenes pieredzes un tradīciju glabātāji. No viņiem es mācos cieņu, darba tikumu un pateicību par dzīvi. Viņu stāsti par pagātni vienmēr liek aizdomāties par to, cik svarīgi ir nezaudēt ģimenes saknes.

Trešais, ceturtais, piektais un sestais zars esam mēs — bērni. Katrs no mums ir citāds: viens - zinātnieks, otrs - fantazētājs, trešais - mākslinieks, bet ceturtais - sportists. Lai arī mūsu intereses un raksturi atšķiras, mēs visi augam no vienām un tām pašām saknēm — mīlestības, kas mūs vieno. Reizēm mūsu zari liecas dažādos virzienos, bet saknes mūs vienmēr tur kopā. Un, ja kāds no mums nogurst vai saskaras ar grūtībām, pārējie zari sakļaujas tuvāk, lai atbalstītu.

Manas ģimenes koks ar katru gadu aug kuplāks, kļūst varenāks. Mēs kopā mācāmies, piedzīvojam, iedvesmojam un atbalstām cits citu. Šis koks man atgādina, ka īsta ģimene nav tikai cilvēki, ar kuriem dzīvo zem viena jumta, bet tie, kuri sakņojas manā sirdī un dod spēku tiekties uz augšu.

Justīne Šņepste

Preiļu 1.pamatskolas 6.c klase

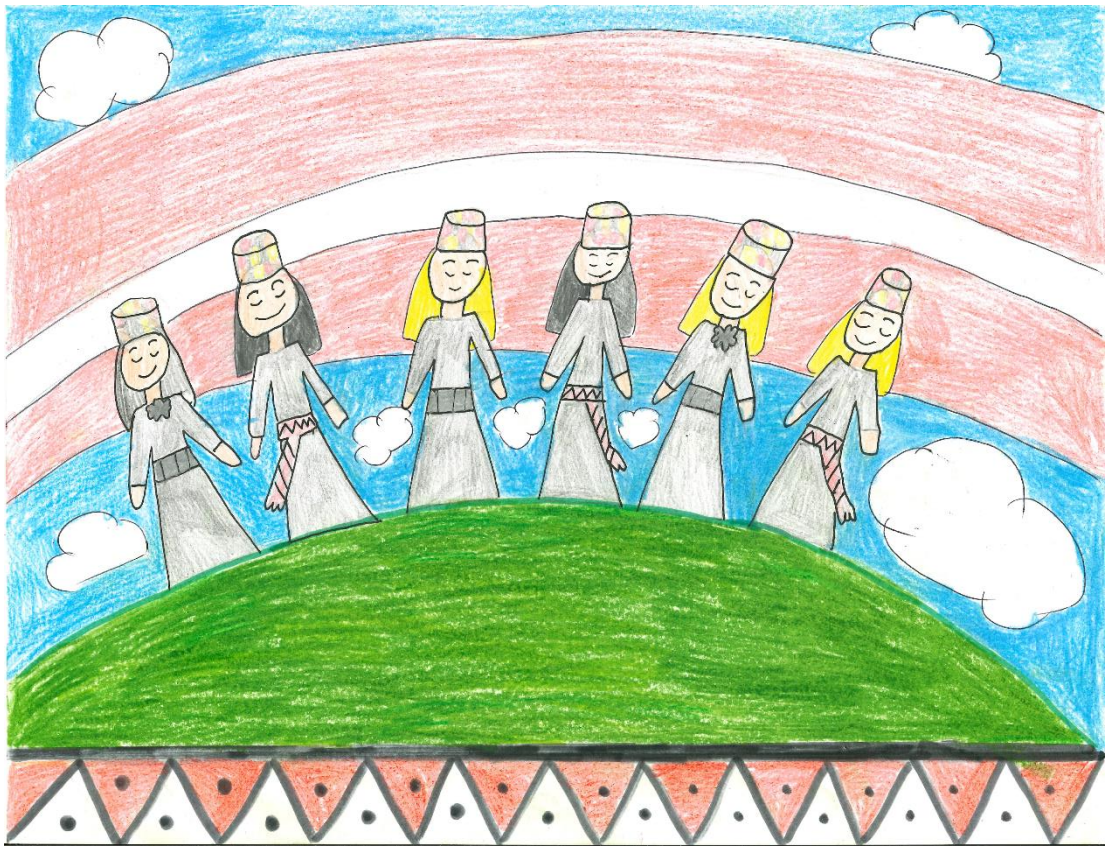

Latviešu dziesmu un deju svētki.
PAULA ŠESLERE, 4.KLASE, RĒZEKNES VALSTS POĻU ĢIMNĀZIJA

Latviešu mūzika – “Bermudu divstūris”.
RENĀTE KŪKOJA, 3.KLASE, RĒZEKNES VALSTS POĻU ĢIMNĀZIJA

Lai breiva man sirds!

Es kotru dīnu izdoru kū drusku lobu,
Es kotru dīnu paleidzu sovejim:
Giminei, draugim paleidzu vīnmār,
Ari dobai paleidzu – es namāsloju,
Kai tū dora bezatbiļdeigi cylvāki.
Kod es doru kaut kū lobu,
Es jiutūs labi, jiutūs stypra,
Un muna sirds ir breiva kai putns.

Samanta Strogonova, 6.klase

Rikavas jauno literātu kopa "Dzejas garša"

Latgales keramika un māksla. MADARA TUTINA, 3.KLASE, RĒZEKNES VALSTS POĻU ĢIMNĀZIJA

P.Gailums – Latgales keramika. PAULA PAVLOVIČA, 3.KLASE, RĒZEKNES VALSTS POĻU ĢIMNĀZIJA

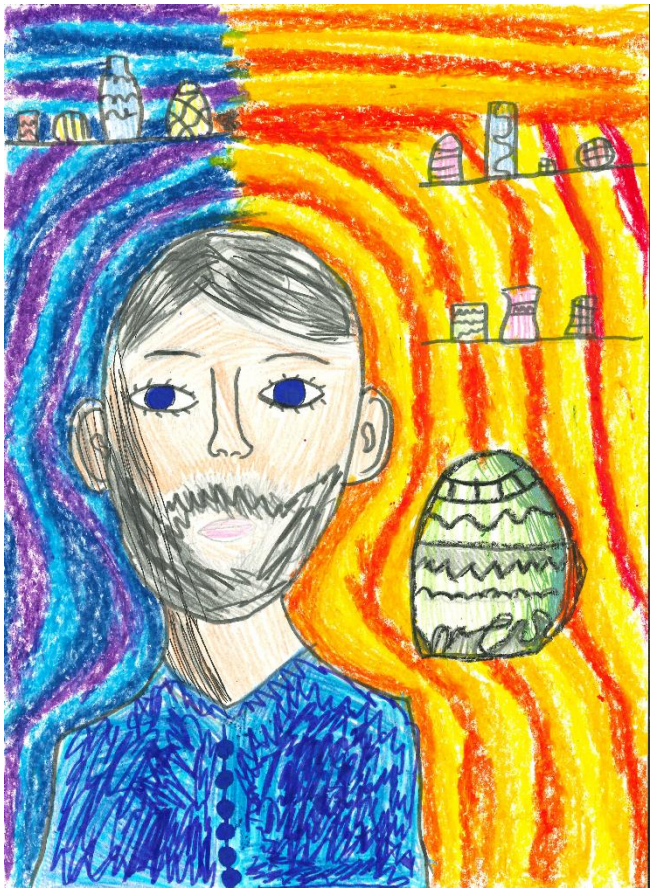

Gaisma, ko atstājam. AIJA LIVČĀNE (?), 8.KLASE, DAUGAVPILS SASKAŅAS PAMATSKOLA

Cilvēks, kas mani iedvesmo

(Marika Upeniece)

Katram cilvēkam dzīvē ir kāds, kurš iedvesmo, kāds, kura piemērs palīdz tiekties augstāk un noticēt saviem spēkiem.

Man tāds cilvēks ir mana krustmāte Marika. Viņa strādā par privāto stjuarti, un tieši viņas stāsti un attieksme pret dzīvi man iemācījuši daudz vērtīga.

Krustmāte vienmēr ir bijusi enerģiska, mērķtiecīga un drosmīga. Viņas darbs nav viegls - tas prasa precizitāti, laipnību, zināšanas par drošību, kā arī spēju pielāgoties dažādām situācijām un cilvēkiem. Bieži viņa ceļo uz dažādām pasaules valstīm, rūpējas par pasažieru labsajūtu un nodrošina, lai viss notiktu, kā paredzēts.

Mana krustmāte māk saglabāt mieru arī tad, kad situācijas ir saspringtas, un tas man liek apbrīnot viņas spēju kontrolēt emocijas.

Krustmāte man iemācījusi, ka nekas nenotiks pats no sevis, lai piepildītu sapņus, ir jāstrādā un jātic sev. Viņa daudz mācījās, apguva svešvalodas, lai kļūtu par stjuarti. Viņa bieži man saka: “Ja patiesi gribi, viss ir iespējams.”

Marikas stāsti par ceļojumiem, dažādām kultūrām un tikšanos ar interesantiem cilvēkiem mani ļoti iedvesmo. Redzot, kā krustmāte dara darbu, kas viņai patīk, es saprotu, cik svarīgi ir sekot saviem sapņiem un nebaidīties riskēt.

Krustmāte man ir paraugs neatlaidībā, drosmē un dzīvespriekā. Viņas piemērs man palīdz ticēt, ka arī es spēšu sasniegt savus mērķus. Tieši tāpēc viņa ir cilvēks, kas mani iedvesmo.

Santa Teilāne, Preiļu 1.pamatskolas 6.c klase

Trīs laimīgi pāri. Daugavpils dzejnieces Lidijas Vasaraudzes dzejoļu grāmata ”Sudrabots rudens”. SAMANTA PAĻČEVSKA, 7.KLASE, DAUGAVPILS VALSTS ĢIMNĀZIJA

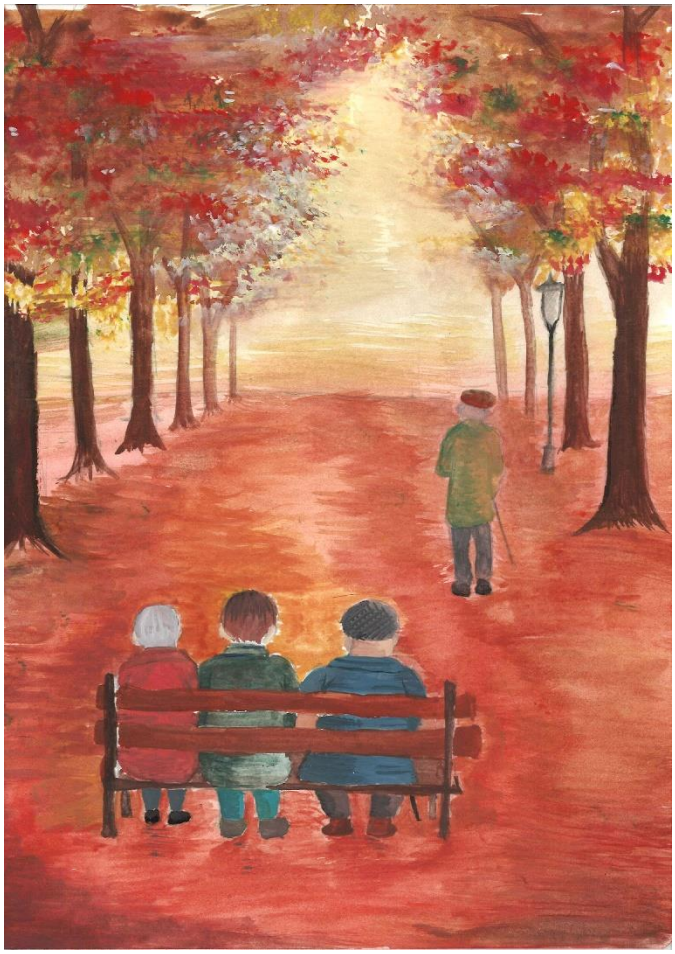

Sudrabots rudens. Daugavpils dzejnieces Lidijas Vasaraudzes dzejoļu grāmata “Sudrabots rudens”. EMĪLIJA TRAŠKOVA, 9.KLASE, DAUGAVPILS VALSTS ĢIMNĀZIJA

Zelta stīdziņa manā sirsniņā

(Irēna Ivanovska) / Māksliniecisk̄ā eseja

Vai jūsu mamma ir tikpat brīnišķīga kā manējā? Protams, protams, ka ir, par to es nešaubos. Bet mana mamma ir kā zelta stīdziņa manā sirsniņā. Tāds dārgumiņu dārgumiņš. Prieka avotiņš. Īpaša un sirsnīga. Mana mīlulīte.

Mana māmiņa prot visu. Viņa ir pasaulē garšīgāko pīrāgu cepēja. Viņa ir manu mīļāko zeķīšu un kostīmiņu adītāja. Un džemperīši! Tas zili – balti svītrainais un tas ar zigzagiņiem, un tas ar pērlītēm un sirsniņām! Māmiņ, tu esi kā strādīgākā pasaules bite manas skaistās bērnības dzīves pļaviņā!

Un viņa, mana mamma, ir arī gudra. Vai tevi kādreiz ir nomākusi fizika, ķīmija un matemātika? Mani – ir, bet, ja blakus ir tāda māmiņa kā manējā, tad visas grūtības pārvēršas par gaismas staru tumšā brīdī, jo mamma ir kā eņģelis, kurš saprot, palīdz un rūpējas. Un tajos brīžos viņa ir kā gādīga saulīte siltā vasaras dienā, un arī es tad sāku uzsmaidīt ķīmijas labirintu sistēmai un matemātikas barjerām.

Un vēl es protu izjautroties un izsmieties kopā ar savu māmiņu, jo man viņa šķiet tik smaidīga un atraktīva. Un tajā brīdī viņa man kļūst par pasaulē sirsnīgāko cilvēku, viņa man ir kā dārgākais ūdens pilieniņš karstā tuksnesī, kā jaukākā sniegpārsliņa ziemā, kā skaisti ziedošs ceriņkrūms pavasara dabas koncertā.

Māmiņ, es mīlu tevi tik stipri kā bite mīl savu darbu, mana mīlestība pret tevi ir tik liela kā debess pilna ar zvaigznēm, kuras nevar ne izskaitīt. Tu esi tas mans tuvais cilvēks, kura labie darbi un mīļās domas vienmēr dzīvos manā sirdī. Pateicos tev no sirds:

Mana mīļā māmiņ,
Man tā patīk tavi stāsti
Un tavas rūpes par mani.

Tu atklāj man visu, visu:
Kur saule lec un riet,
Kur čaklās bites ziemo,
Kas pirmo lampu izgudroja,
Kur sirds siltums mīt!

Paldies, ka esi mana gaisma!

Diāna Ivanovska,
Aglonas Katoļu ģimnāzijas 8. klase

Skaisti! KEITIJA PATRĪCIJA KOKINA, 10.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Klusumā, bez atalgojuma. ILONA KRAULE, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Spēks pārvarēt robežas

(Rihards Snikus)

Mācos pilsētas skolā, bet uzskatu sevi par lauku meiteni. Labprāt palīdzu mammai barot vistiņas. Ik dienas sasveicinos ar kaziņu Anci un pakasu viņai pieri. Zirga gan mums nav. Mēs nemācētu tikt galā ar tik spēcīgu dzīvnieku. Bet paralimpietis Rihards Snikus gan spēj. Es izvēlējos rakstīt nevis par izcilu mākslinieku vai zinātnieku, bet par cilvēku, kuru apbrīnoju visvairāk. Cerebrālās triekas atstātās sekas nav noslēpjamas, tās ietekmē Riharda kustības un līdz ar to arī sportiskās iespējas. Tomēr šie apstākļi nav kļuvuši par šķērsli, bet gan par izaicinājumu, kuru viņš ir pieņēmis ar mērķtiecību. Kustību traucējumi viņu neapturēja piepildīt sapni – kļūt par jātnieku. Viņš sāka trenēties ar lielu centību un ātri vien parādīja, ka arī cilvēki ar īpašām vajadzībām var sasniegt ļoti daudz. Ar apbrīnu un saviļņojumu vēroju Riharda uzstāšanos 2024. gada Parīzes paralimpiskajās spēlēs, kur viņš izcīnīja divas zelta medaļas. Agrāk, 2020. gadā, Tokijas paralimpiskajās spēlēs Snikus izcīnīja sudrabu. Šie sasniegumi liecina par ilgu un cītīgu darbu, treniņiem, sacensību pieredzi, sadarbību ar zirgu un komandu.

Izrādās, Rihards Snikus ir ne tikai sportists, bet arī pazīstams diskžokejs… Viņa dzīvesstāsts ir tik iedvesmojošs, ka par to veidota dokumentālā filma „Rihards Snikus. Jātnieka balss", kas ļauj ieskatīties sportista ikdienā, sajūtās, domās un izaicinājumos.

Esmu savas māmiņas apmīļota un sargāta. bet Riharda vecāki pameta dēliņu, un par viņa kopšanu rūpējās vectēvs un vecmāmiņa Rita un Andrejs. Viņi ticēja, ka Rihards var attīstīties. Piemēram, vectēvs nolēma iemācīt mazdēlam braukt ar velosipēdu. Kādā ziemas dienā Baldonē, meža ceļā, Rihards piespieda sevi beidzot nostāties uz kājām, vecmāmiņa raudāja, ieraudzījusi viņu stāvam.

Skolā Rihards nerunāja, bija jāatrod veids, kā viņš varētu piedalīties mācībās. Zēns iemācījās rakstīt atbildes ar datoru vai mobilā telefona palīdzību. Skolotāja kopā ar klasesbiedriem radīja drošu vidi, kur zēns jutās pieņemts, viņu pavadīja līdz skolas ēdnīcai, mācību telpām.

Man pašai ir brālītis Jānis ar īpašām vajadzībām. Es mājās palīdzu mammai viņu aprūpēt, pieskatu skolā. Es uztraucos par brāli, taču, skatoties uz Snikus panākumiem, es saprotu, ka arī mans brālis var sasniegt daudz.

Parasti nenodarbojos ar "dzejniecību", taču vēlējos šim Latvijā nozīmīgajam cilvēkam veltīt akrostihu:

R eizēm ir grūti, bet viņš nepadodas,
I k solis uz priekšu ar ticību rodas.
H eijā! Ar spēku viņš šķēršļus pārvar,
A r darbu rāda, cik stipras ir rokas.
R eiz paklūp, bet spītīgi ceļas un iet,
D rosmīgi mērķi pēc mērķa liek.
S tingrs un mierīgs viņš ceļu sev vērš.

S apņus tver kā zvaigznītes tumsā.
N eatlaidīgs ir prāts, kas ticēt sev liek.
I zturi šodien, rīts saulaināks būs -
K atras dienas mācība cieša.
U n pasaule brīnās, tai vārdu trūkst
S lavēt spēku, kas nespēkam spītē.

Evelīna Raginska, 7. klase, Rēzeknes 5. pamatskola

No sēklas dīgt un sēklas sēt. ARIANA SIBILLA KORNIŠEVA, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

“Labs darbs divus mūžus dzīvo”

“Darbi runā skaļāk par vārdiem” (Viktors Petaško)

Domājot par ietekmi uz sabiedrību, esmu pārliecināta, ka darbi runā skaļāk par vārdiem. Labie darbi paliek cilvēku atmiņās, iedvesmo un vieno. Kāda cilvēka dzīves stāsts tam varētu būt labs pierādījums.

Viktors Petaško – Sventes pagasta iedzīvotājs, kā arī Sventes Tautas nama vadītājs, tautas deju kolektīva dalībnieks, mākslinieks, kalnos kāpējs, nedaudz dzejnieks un sportists. Tiešs apliecinājums Z. Mauriņas teiktajam: “Nevis šaubīties un vilcināties, bet rīkoties un uzdrīkstēties.” Cilvēks, kas ar savu darbu, neatlaidību, milzīgu gribasspēku spēj mainīt apkārtējo domas, iedvesmot citus un likt rīkoties.

Savas darba gaitas Sventes Tautas namā Viktors uzsāka 1999. gadā. Lai gan viņam nebija īpašas izglītības vai pieredzes šajā jomā, viņš ar apņēmību un gribasspēku kļuva par iedvesmojošu vadītāju, kurš sāka rīkot dažādus pasākumus un aktivitātes Sventē. Redzot, cik aktīvi tajos piedalās bērni un jaunieši, viņam un viņa sievai radās doma viņus apvienot vienā kolektīvā, tautas deju kolektīvā. Tā tika dibināts bērnu un jauniešu tautas deju kolektīvs “Saulstariņi”, kas iesāka popularizēt tautas dejas un latvisko kultūrvidi Sventē. Vēlāk Viktors uzņēmās darbu ar jaunatni – palīdzēja jauniešiem attīstīties, darboties un justies piederīgiem savai kopienai, dodot iespēju izpausties, aktīvi piedaloties un darbojoties gan Sventes, gan arī Augšdaugavas novada rīkotajos pasākumos un aktivitātēs.

Tad kādu gadu Sventē pirmo reizi tika organizēta sporta un deju diena “Ziemas prieki” jauniešu un pieaugušo tautas deju kolektīviem. Viktoram un viņa sievai, redzot, cik apburoši kolektīvi apvienojas raitā deju solī un sporta aktivitātēs, radās ideja dibināt pašiem savu pieaugušo tautas deju kolektīvu, lai jau nākamgad ar to varētu piedalīties šajā pasākumā, turklāt Viktoram kļūstot par šī deju kolektīva dalībnieku. Tā radās Sventes pagasta vidējās paaudzes tautas deju kolektīvs “Ezerzvani”, par kura vadītāju, starp citu, kļuva Viktora sieva Oksana. Kopā ar savu kolektīvu, kurš 2025.gadā svin savu 10 gadu jubileju, guva fantastisku iespēju piedalīties Dziesmu un deju svētkos. 2023.gada vasarā “Ezerzvani” kopā ar citiem Latvijā labākajiem tautas deju kolektīviem izdejoja deju lieluzvedumu “Mūžīgais dzinējs”, kurā tika izrādīti ne tikai deju skaistie raksti, bet arī krāšņie kolektīvu tautas tērpi. Kā jau minēju, Viktors ir arī radošs mākslinieks. Jau jaunībā viņu aizrāva doma izmantot putuplastu ne tikai celtniecībā, bet arī mākslā. Viktors vēlējās izrotāt Sventes ciematu, bet nevis, lai ir viens rotājums visiem gadiem, bet gan katros svētkos lai ir kas īpašs, kas rastu svētku sajūtu Sventē. Sākotnēji tie bija dažādu svētku rotājumi, piemēram, Ziemassvētku eglīšu rotājumi un sniegpārslas, Lieldienu olas vai Valentīndienas sirsniņas. Pēc tam Viktors nolēma radīt ko latvisku un patriotisku, kā, piemēram, saktu, bet ne parasta izmēra saktu, drīzāk 1,5 m lielu saktu, kuru pēc tam apklātu ar kvarca smiltīm, jo tās Viktoram atgādina latviešu linu audumu. Gadu laikā Viktors ir radījis tūkstošiem rotājumu, dažāda veida dekorus, galda spēles, kā arī, visdrīzāk, izveidojis Latvijā lielāko Ziemassvētku eglīti un saktu no putuplasta. Ne velti cilvēki, kas pērk Viktora darbus, ir pateicīgi par tā pielietojumu un sava veida krāšņumu. Starp citu, Viktora moto par darbošanos ar putuplastu ir: “Radīts no sirds un no putuplasta”, varbūt tāpēc Viktora darbiem ir īpaša vērtība.

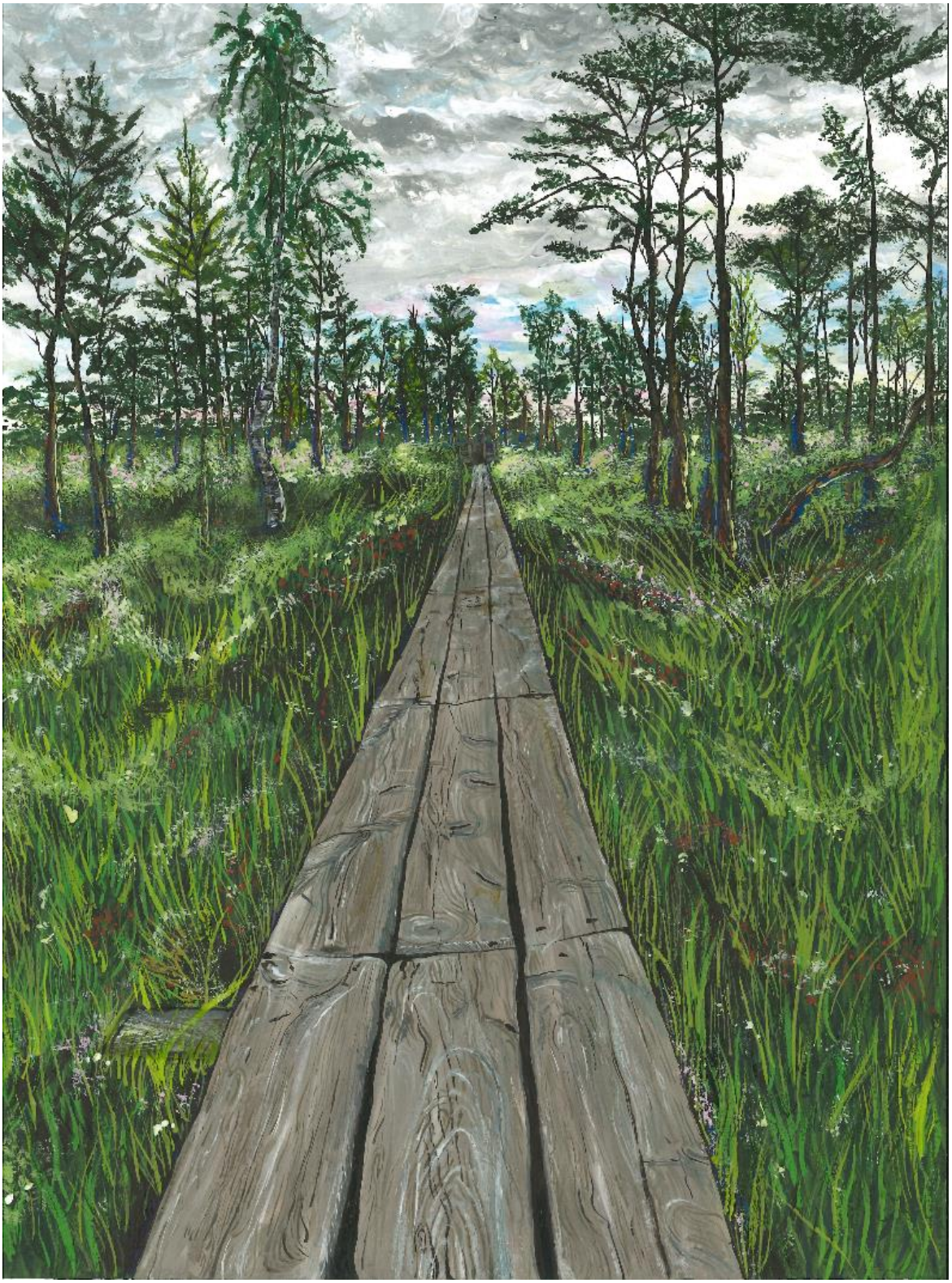

Divu mūžu taka. LAIMA KOKINA, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Viktoru viņa dzīves ceļš aizvedis arī kalnos – uz Polijas ***Risi***, Turcijas ***Araratu*** un Nepālas ***Mera Peak***. Būdams 50 gadīgs un ne tik labā fiziskā formā, viņš pierādīja, ka "neiespējamais kļūst iespējams, ja tu tam tici" (Z.Mauriņa). Un Viktors noticēja – noticēja savām spējām, pielietoja savu gribasspēku un stipro vēlmi

sasniegt iecerēto, šādā veidā pārvarot ne tikai kalnu virsotnes, bet arī sevi pašu. Vēlāk viņš sadomāja vēlreiz sevi izaicināt, bet nu jau skriešanā. Tā nu viņš pieteicās dalībai Rīgas maratonā – 42,195 km garā distancē - un godam to pieveica!

Kad Viktors beidzot nolēma nedaudz atpūsties un, godīgi sakot, arī mazliet paslinkot, viņš nodomāja rakstīt dzejoļus, jo esot pamanījis, ka viņa meitai ir ļoti iepatikušies V.Artava dzejoļi. Viktoram radās īsa laika sprīža iedvesma sacerēt dzejoļus atbilstoši Artava stilam – jautri, pārspīlēti un satīriski. Tā klajā nāca Viktora dzejoļu krājums "No sūrās skolas dzīves". Kā saka pats autors: "Tie ir dzejoļi par skolu vieglajā valodā! Tajos pieklibo pantmērs, zilbju skaits, atskaņas, vērojama stilistiski un semantiski nepiemērotu vārdu izvēle un pārmērīga hiperbolizācija. Nav ieteicams lasīt skolotājiem ar nepārspīlētu humora izjūtu!" Dzejoļu rakstīšana bija patiešām īss iedvesmas uzplūdums, un tad Viktors uz kādu laiku iegrima dzīves ikdienišķajā rutīnā.

Vecs un jauns. ALISE LITAVNIECE, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Tad, ziniet, pavisam netīšām Viktors kļuva par dalībnieku šovā **"Koru kari"**, pārstāvot Daugavpils Tumšzilo kori. Šis piedzīvojums lika atcerēties, kā jaunībā esot sacerējis gan dziesmu vārdus, gan melodijas. Tolaik viņam nebija iespējas ierakstīt dziesmas, jo tajos laikos tas bija dārgs prieks. Bet šobrīd, kad dzīve

kļuvusi stabilāka un tehnoloģijas mūsdienās kļuvušas par gandrīz ikkatra cilvēka ikdienu, Viktors nodomāja īstenot savu sapni. Laika gaitā, pilnveidojot dziesmu tekstus un melodijas, Viktors jau ir radījis vairākas pašsacerētas dziesmas, kuras viņš publicēja pēc svarīguma un vērtību secības. Pirmā dziesma ar nosaukumu "Patriots" tika veltīta Latvijai kā piederības simbols. Tad dziesma "Sventei" kā novēlējums savam dzimtajam ciematam. "Kad pirmo reizi tikāmies" – dziesma, kas atspoguļo Viktora dzīves gaitu, izceļot savu mīlestību pret savu sievu un bērniem. Un, visbeidzot, "Sapnis sapnī" – dziesma, kas, manuprāt, ļoti precīzi izceļ Viktora radošo personību, kas spēj rast ko patiešām neparastu un varbūt pat savādu.

Tāds nu ir tas stāsts par cilvēku, kas ar saviem darbiem, ieguldījumu, neatlaidību, gribasspēku un radošumu spēj ietekmēt sabiedrību, it īpaši Sventi un tās iedzīvotājus, kas lepojas ar Viktora panākumiem un pateicas par ieguldīto darbu. Viņš ir pierādījums tam, ka labs darbs patiesi dzīvo divus mūžus – vienu cilvēkā, kurš to paveic, un otru – kā darba rezultāts sabiedrībā. Un, kas zina, ko tik vēl Viktors sadomās īstenot savā dzīvē, jo tik tiešām nekad nav par vēlu uzsākt ko jaunu, rīkoties un darboties.

Patrīcija Petaško, Daugavpils Valsts ģimnāzijas 10. klase

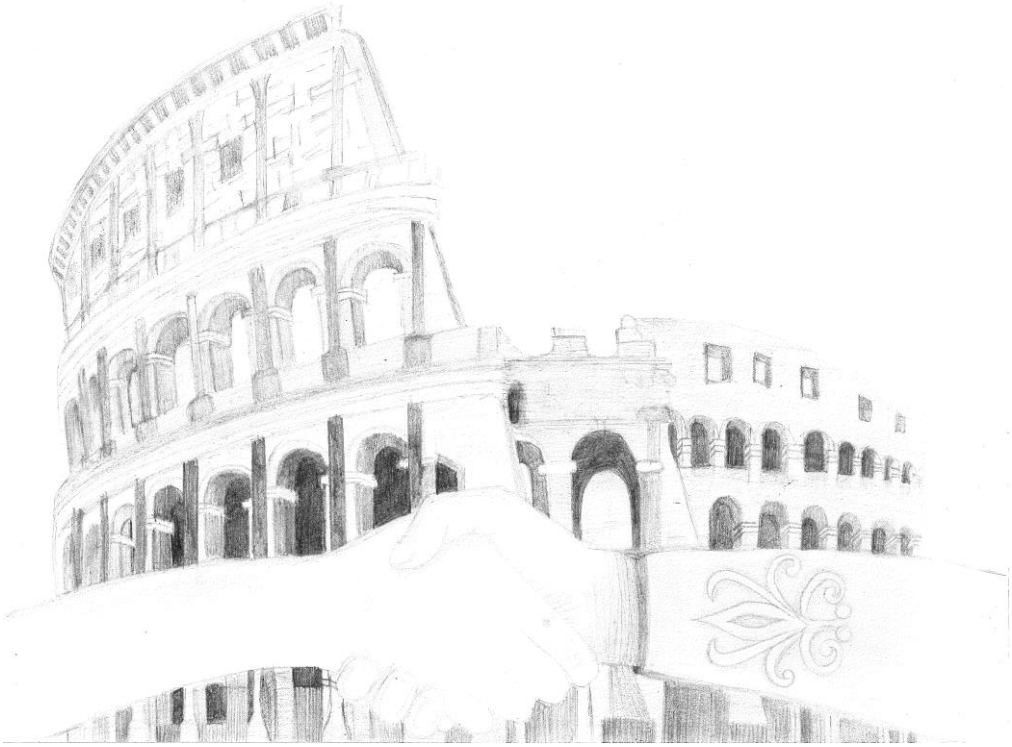

Pierādījums cilvēku darbam. LAURA LANGE, 10.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

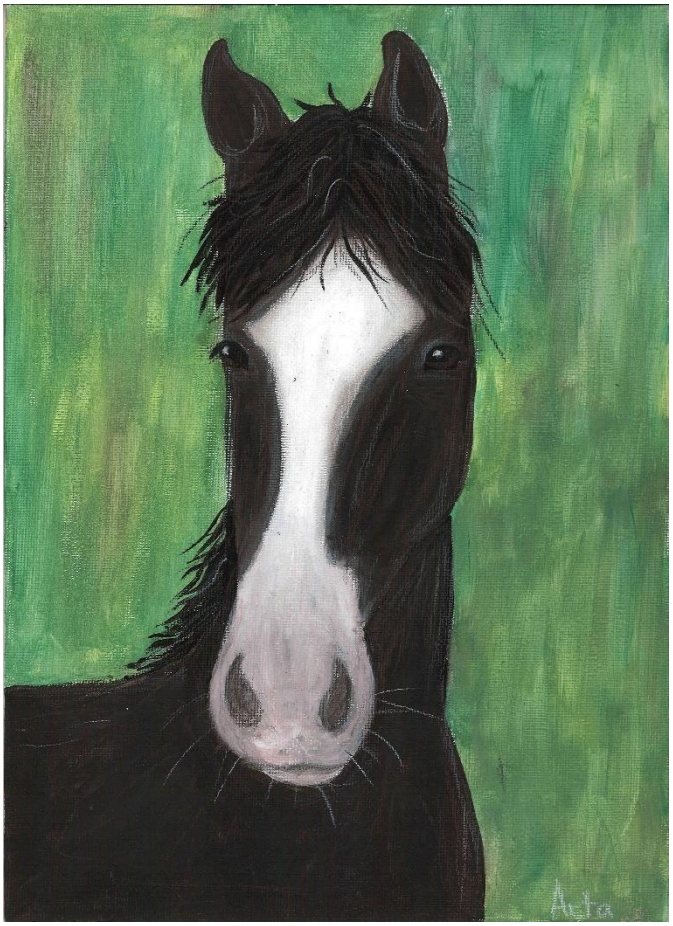

Skaistulis. Daugavpils dzejnieces Lidijas Vasaraudzes dzejoļu grāmata “Sudrabots rudens”. ARTA NOVICKA, 9.KLASE, DAUGAVPILS VALSTS ĢIMNĀZIJA

Mūžīgā daba. DĀVIS KRŪMIŅŠ, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Muna zvaigzne

Muna zvaigzne – muns dzedeņš debesīs!
Tai soka – kotram cylvākam debesīs
Ir sova zvaigzne - myrdzūši spūža.
Tik spūža, cik lobu dorbu
Dareits sovuos dīnuos viers zemes.
Munam dzedeņam – spūdruokuo zvaigzne!
Dzedeņa lobī dorbi vys munā sirdī elpoj!
Tai soka - jo cylvāks atmin, kura ir
Juo zvaigzne, tod zvaigzne
Nūkreit zemē un cylvāks nūmierst.
Laikam muns dzedeņš uzminēja
Sovu zvaigzni, un tei nūkryta zemē.
Un muns dzedeņš palyka par Polārzvaigzni!

Inga Strogonova, 11. klase, Rikavas jauno literātu kopa "Dzejas garša"

Aizdedz sveci! EGILS SPRINDŽS, 10.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

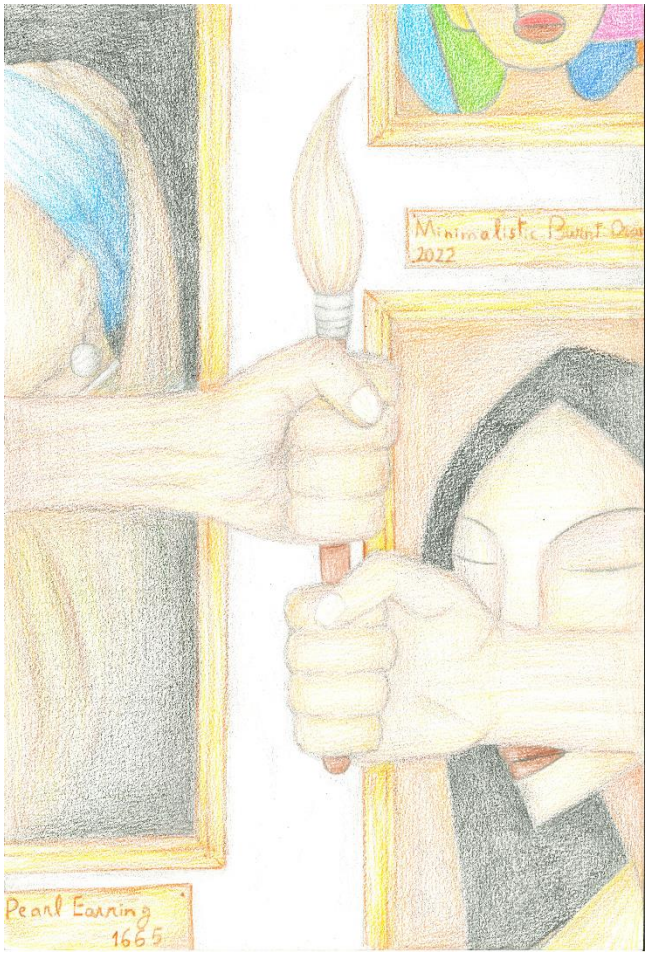

Māksla dzīvo mūžīgi. RENĀRS ZNOTIŅŠ, 10.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

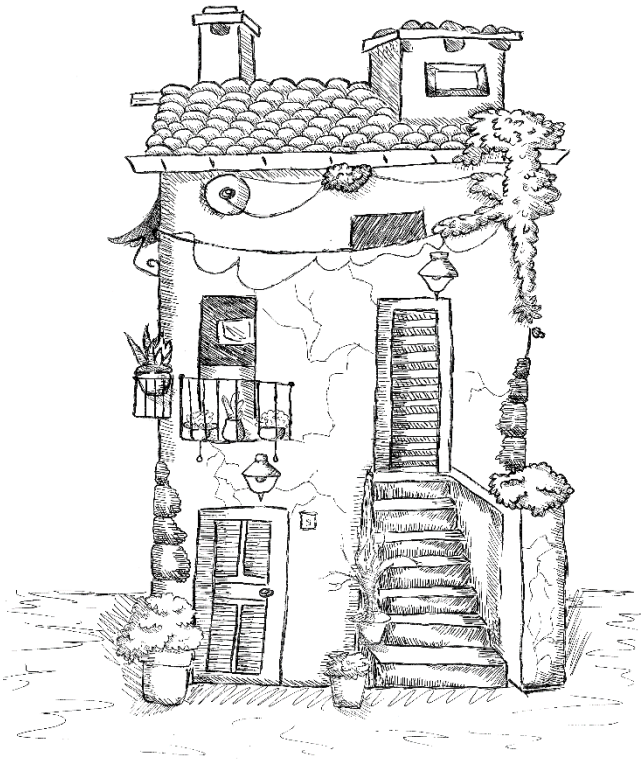

Ģimenes māja. MADARA LĪGA UPENIECE, 10.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Pazaskotīs Dīva acīs!

Zvaigznes asūt Dīva acis,
Polārzvaigzne – Mozuo Luoča acis,
Tovas acis – munas zvaigznes,
Voi tu vysas acis redzi?
Izdori tu tū voi šū – vysu saredz
Tuoluo gaisma: zvaigznes – Dīva acis.
Tod kod myusu acis saredz zvaigznes,
Myusūs tod ir Dīvs kai zvaigzne.

Natālija Gribovska, 12.klase, Rikavas jauno literātu kopa "Dzejas garša"

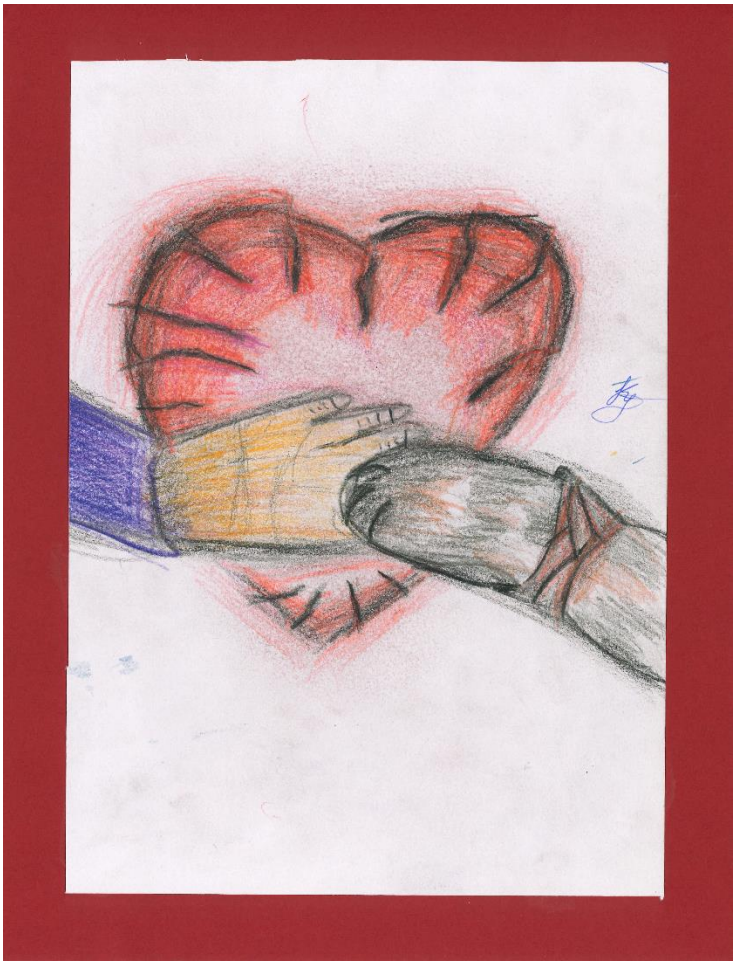

Hollija Veba "Mazais kucēns jeb draugi uz mūžu".
INGA KURSĪTE, 7.KLASE, DAUGAVPILS CENTRA VIDUSSKOLA

Mājas nākamajai paaudzei. ROLANDA RUBENE, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Ceļš ārpus

Iedvesma darbam – mana mamma Lelde Atvara

(viņa nekad nepadodas, vienmēr meklē labāko izeju katrā situācijā, vienmēr palīdz līdzcilvēkiem)

Man sāpēja galva. Redze uz brīdi palika miglaina, un nevarēju atcerēties to, kas tikko notika. Skatījos apkārt un redzēju vīnstīgu klātas sienas. Dažās vietās sāka augt rozes, kuras skaisti kontrastēja ar zaļajām sienām. Es centos piecelties kājās, bet galva sāka sāpēt daudz stiprāk, un es nokritu ceļos… tajā pašā laikā gandrīz noģību.

Vēlreiz atvēru acis, tagad ārā bija gaišs un galva vairs nesāpēja. Piecēlos un paskatījos augšup - vīnstīgu sienas bija nesaprotami, neaptverami augstas; šķita - ja es tagad sāktu kāpt, pēc 10 gadiem, nesasniegtu virsotni. Paskatījos uz priekšu un ieraudzīju kaut ko līdzīgu ieejai. Uz augšu neko nevarēja saskatīt, jo viss, izņemot grīdu, bija klāts ar vīnstīgām. Sienas, kas sākumā šķita ļoti atvērtas un ko varēju iedomāties kā iepazīšanās telpu, pamazām kļuva daudz šaurākas. Paskatījos aiz sevis un redzēju vēl vienu sienu ar vīnstīgām… šeit nebija izejas, bija jāiet uz priekšu.

Jau drīz es sapratu situācijas nopietnību un mani pārņēma panika, ka šeit es varētu būt iespundēts ļoti, ļoti ilgu laiku. Dziļi ieelpoju un iegāju ejā, sāku staigāt. Es izstiepu rokas abos virzienos un nevarēju pieskarties sienām, šeit bija plašāk nekā domāju. Drīz man pavērās trīs ceļi, katrs citā virzienā - pa kreisi, pa labi un taisni. Bez domāšanas es izvēlējos ceļu pa labi un turpināju iet. Šādi notika vēl dažas reizes, un

es ātri sapratu, ka tas atgādina labirintu, varbūt vēl savādāk, es sapratu - jo tālāk gāju, jo rozes palika retākas un retākas. Pēc šķietami apmēram 15 minūtēm es apstājos pie vēl vienas izvēles, tās pašas 3 izvēles kā iepriekš - pa kreisi, pa labi un taisni. Nezinot, ko darīt, apsēdos blakus vīnstīgu sienai, blakus labajam ceļam, gribēju atbalstīties pret sienu uz mazu brīdi. Tiklīdz kā atspiedos pret sienu, mugurā iedūrās asas, spēcīgas sāpes . Es metos uz priekšu, cenšoties aizbēgt no sienas. Esot uz ceļiem, es paskatījos atpakaļ, lai saprastu, kas man nodarīja šīs sāpes. Ieraudzīju asinis uz vīnstīgām. Ar roku pieskāros mugurai … sajutu slapjumu. Kad paskatījos uz plaukstu, tajā bija asinis… un tad sapratu — tās asinis uz vīnstīgām ir manas.

"Kas? Kad šīs vīnstīgas palika tik asas?" es sev paprasīju, ceļoties kājās. Sāpes lielākoties bija pārgājušas, un domāju, ko darīt tālāk. Iespējams, ka vīnstīgas palika asas tāpēc, ka es izvēlējos nepareizo virzienu. Grasījos apgriezties un iet atpakaļ, līdz izdzirdēju balsis tālumā. "Te kāds vēl ir?!" es iekliedzos, cenšoties iegūt šo cilvēku uzmanību. Ātri atskanēja sieviešu balss: "Jā! Es un vēl trīs šeit esam! Seko manai balsij!" Uz brīdi es nezināju, ko darīt, kas notiku, ja atrastu viņus, un viņi mēģinātu ar mani kaut ko izdarīt. Ja tas, ko teica šī sieviete, bija taisnība, tad kopā ar viņu, tur ir 4 cilvēki. Ja es viņiem nepatiktu, es viens neko nevarētu izdarīt… bet ja es neko nedaru, tad vai es tiktu ārā viens pats? Pēc maza brītiņa iekliedzās tā pati sieviete, mudinot mani nākt pie viņas. Izlēmu uzticēties un sāku viņus meklēt.

Dažas minūtes pagāja, lēnām un uzmanīgi ejot sievietes balss virzienā, un jau drīz redzējām viens otru. Kā jau viņa teica, viņi bija četri - divas sievietes un divi vīrieši… Tagad kopā ar mani - trīs vīrieši. "Čau! Neuztraucies, mēs esam miermīlīgi", ātri sapratu, ka sieviete, kura to pateica, bija tā pati, kura sauca mani. Viņa turpināja runāt: "Mani sauc Inga, kā tevi?" Atbildēju: "Stefans." "Prieks iepazīties, varbūt mazliet par ātru, bet vai tu zinātu, kā mēs te nokļuvām? Neviens no mums neatceras," Inga paprasīja, un bija uzreiz redzams - viņa ļoti cerēja, ka man būs atbilde. Pēc īsa brīža es atbildēju: "Nē, piedod, kad pamodos, man ārprātīgi galva sāpēja un gandrīz uzreiz noģību atkal." "Saprotu, tas pats notika ar mums. A! Tikko atcerējos, ka neiepazīstināju! Otras sievietes vārds ir Agnese, vīrietis ar brūnajiem matiem ir Džons, ar blondajiem matiem ir Leo," Inga stāstīja. Es sasveicinājos un prasīju Ingai: "Ko tālāk? Esat kaut ko sapratuši?" Inga paskatījās uz mani bēdīgām acīm un pakratīja galvu, ka nē, un pateica: "Atskaitot to, ka šis ir labirints, gandrīz neko neesam uzzinājuši." Es atcerējos, kas notika ar vīnstīgām, un pastāstīju, ka vietām tās paliek asas, un parādīju, kas notika ar muguru. Leo pieskārās vīnstīgām, kas viņam tobrīd bija blakus, un nekas nenotika. Leo bilda: "Šeit viss ir normāli, aizejam tur, kur tu biji, kad sadzirdēji mūs runājam… tu atceries kā tur tikt, vai ne?" Es atbildēju: "Nezinu, vai precīzi atceros, kā tikt atpakaļ, bet varu pamēģināt."

Es visus vedu atpakaļ un jau drīz pamanīju ar asinīm nosmērētās vīnstīgas: "Šeit. Šeit tas notika." Es parādīju ar pirkstu uz asinīm. Gandrīz uzreiz pēc tam Agnese prasīja: "Jums nešķiet, ka šeit ir šaurāk, nekā tur, kur tikko bijām?" To es pat nebiju pamanījis, es izstiepu rokas abos virzienos, šoreiz pat nevajadzēja izstiept līdz galam, jo abas plaukstas būtu pilnīgi sapītas asajās vīnstīgās, teicu: "Tev taisnība! Kā jūs domājat, kāpēc tā?" Neviens neko neteica, līdz Inga ieminējās: "Vai varētu būt tā, ka, jo šaurākas un

asākas paliek vīnstīgu sienas, jo tuvāk izejai vai vidum esam?" Mēs nezinājām, vai tā tiešām ir, bet cerība bija, ka tad mums būtu iespēja izbēgt.

Pat zinot to, kā mēs tomēr varētu tikt ārā? Man bija ideja, kas varētu palīdzēt: "Skat, ja mēs izmantojam šīs asās vīnstīgas, tās varētu palīdzēt." Kad visi paskatījās uz mani, es parādīju, ka, noplēšot daļu no krekla apakšmalas, var iegūt plānas strēmeles, ko izmantot kā striķus, lai atzīmētu vietas, kur jau esam bijuši. Pēc mana demonstrējuma Agnese ieteicās: "Labi, tad darām kā Stefans tikko parādīja un sadalāmies, lai ātrāk tiktu prom. Pēc apmēram 10 minūtēm satiekamies te atkal, labi?" Visi piekritām un devāmies katrs savā virzienā.

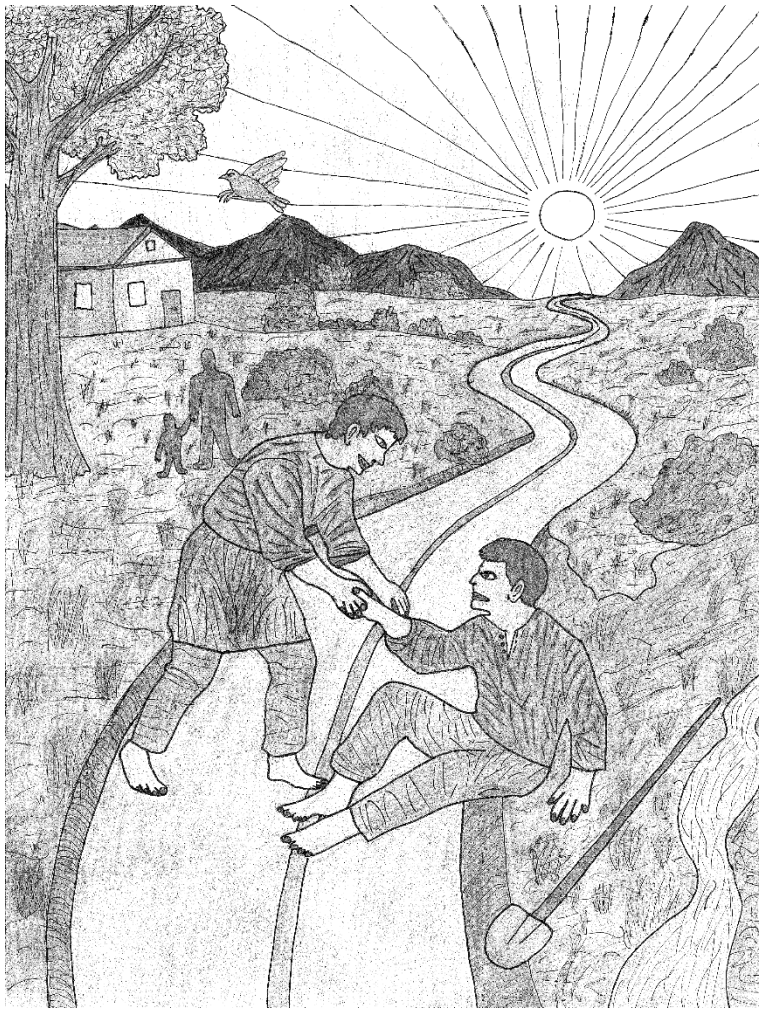

Ceļš uz mūžību. KRISTERS ŠŅEPSTS, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Palīdzam dzīvniekiem. KSENIJA LURIŅA, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Pārsteidzoši ātri atradu ceļu, kas kļuva arvien šaurāks. Drīz vien bija jāiet sāniski, un sienas kļuva neciešami ciešas. Kad pieskāros vienai no vīnstīgas lapām, sapratu, cik asa tā ir — sajūta bija tāda, it kā pirksts būtu sagriezts vēl pirms pieskāriena. Strauji atrāvu roku un centos apturēt asinis. Tad paskatījos tālumā un ieraudzīju svešu, bet aicinošu gaismu. Tajā brīdī sapratu — tā, visticamāk, ir izeja. Brīdi padomāju, vai mēģināt pašam tikt cauri, bet beigās – izdomāju sekot striķim atpakaļ, informēt visus, ka, visticamāk, atradu izeju.

Kad tiku atpakaļ, visi mani jau gaidīja, un Inga jautāja: "Kur biji tik ilgi?! Mēs jau te stāvam ilgu laiku, gaidot tevi!" Es atvainojos un pastāstīju, ko atradu. Agnese entuziastiski iesaucās: "*Wow!* Rādi ceļu! Mēs tev sekosim!" Es pamāju ar galvu un, kamēr sekojām maniem sietajiem striķiem, stāstīju, ka ceļš ir ļoti, ļoti šaurs, jābūt ĀRKĀRTĪGI uzmanīgiem. Tad … visbeidzot, bijām klāt.

Es iegāju pirmais, rādot ceļu un neredzot, kādā secībā viņi man sekoja, bet zināju, ka Inga bija aiz manis, jo tieši aiz manis viņa teica: "Es ļoti ceru, ka varēsim tikt ārā…" Es piekritu, bet koncentrējos ceļam uz priekšu. Viss bija labi, un gaisma nāca tuvāk un tuvāk. Pārsteidzoši ātri es varēju jau redzēt debesis, bet tagad man vajadzēja ievilkt vēderu, lai varētu tikt ārā. Beidzot mana roka bija ārā, bet izeja bija pārāk šaura, lai tiktu cauri bez ievainojumiem. Es mentāli sagatavojos un lecu cauri - sāpes bija pārsteidzošas, es viss asiņoju, bet, ja godīgi, biju domājis, ka būs sliktāk… es biju ārā! Uzreiz pateicu visiem, ka vajadzēs lekt cauri. Negaidīti ātri, visi rindas kārtībā leca un bija brīvībā. Piecēlos kājās un sagrābu roku pēdējam cilvēkam -

Agnesei, lai palīdzētu tikt ārā pēc iespējas ātrāk, jau ar vilkšanas palīdzību… mēs tikām brīvībā… mēs izbēgām. Jā, viens otru uzmundrinot, iedrošinot, neatstājot…

Oskars Atvars, Rīgas Valsts tehnikums, EA3 grupa jeb 12.klase, 18 gadi

Palīdzam putniem! ALEKSANDRA MIHAILOVA, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Koks kā laba darba atspulgs. PATRĪCIJA BITĀNE, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Labs darbs divus mūžus dzīvo

Atceros, ka māte un tēvs man bieži bērnībā teica: “Dari labu, un labu arī dabūsi atpakaļ.” Mazajos gados, ja var tā teikt, tikai klausījos viņu vārdos. Zināju, ka man to teica, lai es uzaugtu “liels un kārtīgs”, bet nekad nebiju centies saprast, ko tas viss nozīmēja.

Tagad es uz to visu skatos savādāk, tagad saprotu, ka viņi man vienkāršos un saprotamos vārdos paskaidroja, ko termins “karma” nozīmē. Kaut arī stipri šaubos, ka tas bija viņu mērķis, tas viņiem ļoti labi bija sanācis. Sarunvalodā runājot, “karma” ir termins, kas vienā vārdā pastāsta to faktu, ka cilvēka rīcībām ir gan iemesli, lai notiktu, gan sekas, kas notiek pēc rīcības pabeigšanas. Kaut gan es neticu tādam spēkam, kas to garantētu, kā hinduisti to uzskata, es iepriekš minētajam ticu no tīri cilvēciska skatpunkta. Vēlos, lai par to padomājiet uz brīdi, atceroties kādu atgadījumu, kurā, tīri laba garastāvokļa dēļ, izdomājāt izpalīdzēt kādam draugam vai citam pazīstajam. Tagad, ja esat kādu atgadījumu atcerējušies, vēlos, lai jūs savā atmiņā censtos atrast, kādas sekas jūsu rīcībai bija.

Ja terminam sekojam tālāk, tad atrastu, ka pastāv divi veidi karmai: gan laba karma, gan slikta. Manuprāt, abi veidi ir diezgan pašsaprotami, tu uzkrāj labu karmu, ja dari labus darbus, sliktu karmu, ja kādam citam dari pāri vai savādāk ietekmē viņu negatīvi. Tātad, ja jums prātā vēl stāv jūsu rīcības sekas, vēlos, lai paši izseciniet, vai tad nav tā, ka labs darbs dzīvos divus mūžus?

Šaubos, ka labs draugs vai jebkurš kārtīgs cilvēks, kuru pazīstat, jūsu labdarību uzskatītu par tukšu vai par to nākamajā dienā jau aizmirstu. Parasti, vismaz manā pieredzē, jūsu jaukais (iz)darījums kādu dienu aizies līdz citam cilvēkam, turpinot ķēdīti ar pozitīviem notikumiem, kur jūsu labais darbs dzīvos pat vairāk nekā divus mūžus, un, iespējams, pat nonāks atpakaļ līdz jums pašam, no kurienes sācies.

Tomass Maļeckis, Rīgas Valsts tehnikums, DT 3-1 jeb 12.klase

Mīl viens, mīl otrs (rotaļlieta no paaudzes paaudzē). LOLITA LITAVNIECE, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

Jauna dzīve. KRISTIĀNA RAGAUŠA, 12.KLASE, J.EGLĪŠA PREIĻU VALSTS ĢIMNĀZIJA

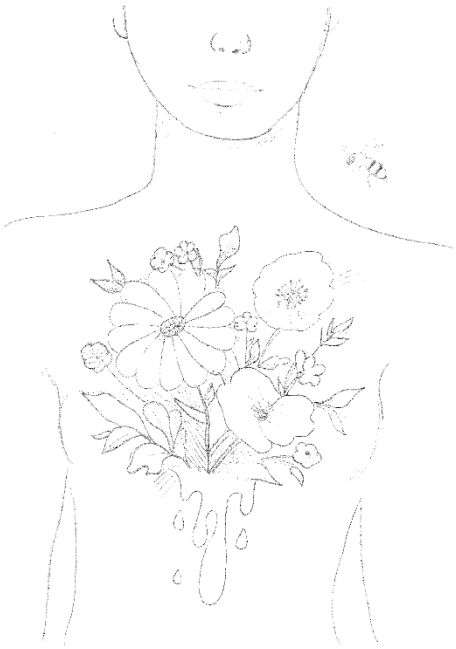

Aspazija “Ziedonī”. MILANA MAKSIMOVA, 8.KLASE, DAUGAVPILS CENTRA VIDUSSKOLA

Aspazija “Ziedonī”. JELIZAVETA SAVIČEVA, 8.KLASE, DAUGAVPILS CENTRA VIDUSSKOLA

Aspazija “Ziedonī”. ALISA SEMJONOVA, 8.KLASE, DAUGAVPILS CENTRA VIDUSSKOLA

Seniori – mūsu gudrības avots un atbalsts. Seniori ir ļoti svarīgi mūsu dzīvē. Viņi ir kā dzīvas enciklopēdijas, pilnas ar pieredzi, zināšanām un gudrību, ko viņi var nodot jaunajai paaudzei. Bērni un jaunieši no viņiem mācās ne tikai vēsturi un tradīcijas, bet arī dzīves gudrību – kā būt laipniem, godīgiem, labi strādāt un palīdzēt citiem. Seniori ir kā atbalsts, uz kuru var paļauties. Viņi vienmēr ir blakus, kad nepieciešama padoma vai mierinājums. Viņu stāsti un atmiņas palīdz bērniem saprast pasauli un iemācīties novērtēt to, kas ir svarīgs. Mēs ar māsu ļoti cienām un mīlam savus vecvecākus. Mūsu vecvecāki visu mūžu smagi un godīgi strādājuši. Mūsu acīs viņi ir kā varoņi. Mēs saprotam, ka viņi ir īpaši un pelnījuši mūsu uzmanību un rūpes. Tāpēc mēs gribam novēlēt viņiem stipru veselību, daudz laimes un prieka ikdienā. Kopā ar senioriem bērni var augt laimīgi un mācīties no dzīves pieredzes, ko nevar iemācīt nekur citur. Viņu mīlestība, padomi un klātbūtne palīdz jaunajai paaudzei kļūt par labiem cilvēkiem, un mēs viņus nekad neaizmirsīsim.

Milana un Alina Šumanes,

2.d un 10.d klase,

Daugavpils *Draudzīgā aicinājuma* vidusskola